

4

Tomášek

ZPRAVODAJ FARNOSTI
PŘI KOSTELE sv. TOMÁŠE V BRNĚ

Motto:

*„Těm pak, kteří ho přijali
a věří v jeho jméno,
dal moc stát se Božími dětmi.“*

J 1,12

Úvodní slovo

V čase adventu a v počátku nového liturgického roku snad bude dobré si připomenout, jaká že je to velká věc, ten začátek. Přesněji – možnost znovu začít! Kdo z nás nebyl alespoň jednou ve svém životě tak něčím zdeptán (a nejčastěji sám sebou), aby si neřekl: to už nemá cenu?

Vidíte: A Bůh s tím ostře nesouhlasí! Znovu a znovu otevírá novou etapu dějin spásy a nabízí ji volně a zdarma k uchopení. Je to příležitost nikomu neuzavřená a ničím nepodmíněná.

A tak se přimlouvám, abychom si dopřáli tuto novou šanci. My v rodině, co spolu už jen těžko komunikujeme, my ve farnosti, kteří si někdy nejsme schopni porozumět, každý z nás sám se sebou, když by se nejradši neviděl ...

Nechme tedy za sebou včerejší prohru a dopřejme si tento vzácný dar: Nový začátek!

Váš farář Petr Vrbacký

Informace

Aktuální dění ve farnosti

● **Upřímné poděkování** patří všem, kteří se v poslední době jakkoli zapojili do aktivit farnosti: při úklidu, přípravě mikulášských besídek, zdobení perníčků, nácviku zpěvu na dětských bohoslužbách, programu pro nejmenší tamtéž, nárazových brigádách při opravě lavic, práci pro charitu, zpěvu v chrámovém sboru a v mnoha dalších podobách. Bez vaší pomoci bychom nepřežili! Zvláštní poděkování patří Ing. Petru Topovi Zelenkovi a ostatním členům ekonomické rady farnosti za provedení komplexní inventarizace. Pro vaši zajímavost – nový inventář farnosti má osm tlustých fasciкулů a tloušťku přes půl metru.

● Jak jste si jistě všimli, byla v kostele zahájena dlouho připravovaná **oprava lavic**. Jedná se o kompletní výměnu pódia, na kterém jsou lavice postaveny, a o opravu vadných klekátek a podpěr sedáků. Omlouváme se za to, že během akce je v kostele omezená možnost sezení. Po dobu oprav jsou v kostele alespoň přidány židle na sezení v protilehlé boční lodi, kterých můžete využít.

Celá akce přijde na cca 250 tisíc korun a bude probíhat ve dvou etapách – první polovina lavic do Vánoc, druhá po Novém roce. Chceme poděkovat těm, kteří ani nečekali na naši prosbu a již přispěli

svým darem na opravu. Pokud byste chtěli přispět i vy ostatní, budeme vděční. Při každém daru (ať již od fyz. či od právnické osoby) je možno obdržet na faře či v sakristii potvrzení použitelné pro odpočet daně.

● **Znovu opakujeme prosbu, abyste zejména při nedělních bohoslužbách v 9 a 11 hodin nechávali lavičky vpředu v kostele před lavicemi volné pro děti a jejich rodiče či doprovod!**

● Prosíme všechny, kdo si v kostele kupují jakýkoliv tisk na stolku u vchodu, o pochopení skutečnosti, že v poslední době dochází do kostela duševně nemocný člověk, který do novin a časopisů vkládá nejrůznější letáky či jiné tiskoviny nesmyslného obsahu. V žádném případě tyto materiály netvoří součást námi distribuovaného tisku a jejich místo je v nejbližším koši či popelnici.

● **Brigáda na předvánoční úklid kostela** bude v sobotu 20. 12. 2003 od 9.00 hodin. **Zdobení kostela a betléma** je pak naplánováno na pondělí 22. 12. 2003 od 8.00 hodin. Zveme všechny ochotné pomoci.

● **Betlémské světlo** bude předáno do naší diecéze v katedrále na Petrově o čtvrté neděli adventní 21. 12. 2003 při mši svaté v 9.00 hodin. Tamtéž bude možné si světlo odebrat pro osobní potřebu.

● **Poděkování.** Srdečně děkujeme všem, kteří se velkoryse podíleli na sbírce určené na výstavbu kostela a duchovního centra v sídlišti Lesná. Vybraný obnos –

57 000 Kč – pro nás mnoho znamená; právě tak jako vědomí, že ve své snaze nejsme osamoceni. Za vše vřele děkujeme, přejeme požehnané Vánoce a vyprošujeme celé farnosti svatého Tomáše mnoho milostí a darů Ducha svatého.

farníci z Lesné

• **Prosba! Oblastní charita Brno hledá dobrovolníky pro vytvoření skupinek Tříkrálové sbírky 2004.** Prosíme, aby se zájemci kontaktovali v sídle Oblastní charity Brno tř. Kpt. Jaroše 9 (3. patro) u Zdeňky Ambrožové nebo Michaely Cyprové, případně telefonicky na čísle 545 210 672 nebo 604 243 104.

• **Adventní odpoledne s Tomášem Halíkem** proběhne v Brně v pondělí 15. prosince. Setkání s Tomášem Halíkem zahájí ve 12.15 hodin bohoslužba v kostele Nanebevzetí Panny Marie na Jezuitské ulici. V 15.30 se uskuteční autogramiáda a prezentace jeho nové knihy „Oslovit Zachea“ v knihkupectví Barvič a Novotný na České ulici. S vysokoškolskými studenty se P. Halík sejde na besedě v 17.30 hodin opět v kostele Nanebevzetí Panny Marie na Jezuitské ulici a jeho brněnskou návštěvu ukončí v 19.00 hodin adventní setkání s prezentací knihy „Oslovit Zachea“ v sále Augustiniánského opatství na Mendlově náměstí na Starém Brně.

Výzva

Beatifikační proces kněze — mučedníka R. D. Jana Buly

Milé sestry a bratři,

vzhledem k tomu, že na svém 52. plenárním zasedání čeští a moravští biskupové jednomyslně vyjádřili souhlas se zahájením beatifikačního procesu kněze brněnské diecéze Jana Buly, vyzývám všechny věřící, zvláště bývalé farníky, žáky, konseminaristy, spoluvězně a ostatní, kteří by mohli podat svědectví o životě a ctnostech P. Buly nebo uchovávají jakékoli dokumenty vztahující se k jeho životu, aby zaslali svá svědectví na sekretariát Biskupství brněnského (Petrov 8, 601 43 Brno). Vyzývám rovněž ty, kteří by mohli sdělit eventuální skutečnosti bránící uvedenému procesu.

Jan Bula byl kněz brněnské diecéze, který byl v době komunistického režimu v České republice nespravedlivě odsouzen a v jedenatřiceti letech popraven. Narodil se 24. června 1920 v Lukově u Moravských Budějovic. V roce 1931 nastoupil do primy na Státním českém reálném gymnáziu v Moravských Budějovicích, kde 14. června 1939 úspěšně vykonal maturitní zkoušku. Po maturitě studoval bohosloví v kněžském alumnátě v Brně. Kněžské svěcení přijal 29.7.1945. Jako

kooperátor působil v Rokytnici nad Rokytanou. Právě tam ho v dubnu 1951 na základě vymyšleného obvinění zatkla Státní bezpečnost. Byl krutě mučen a vyslýchán a v listopadu téhož roku nad ním soud v Jihlavě vynesl předem naplánovaný rozsudek smrti. Mladý kněz byl 20. května 1952 ve věku nedožitých 32 let popraven. V roce 1990 byl jeho soudní proces znovu otevřen a P. Bula byl v plném rozsahu rehabilitován.

Prosím vás, sestry a bratři, o modlitby za zdárný průběh beatifikačního procesu.

Váš biskup Vojtěch

Betlémské světlo

Již několik let šíří před Vánocemi skauti po mnoha zemích symbol pokoje, světlo slavnostně zažehnuté v Betlémě. Betlémské světlo přebírají naši skauti od rakouských, kteří zabezpečují jeho převezení letecky přímo z Betléma. Při eku-
menické bohoslužbě ve Vídni je pak předáváno skautským delegacím ze zahraničí. Betlémské světlo bude předáno brněnskému biskupovi Vojtěchu Cikrlemu v obětním průvodu při slavnostní mši v 9 hodin v brněnské katedrále sv. Petra a Pavla třetí neděli adventní 21. 12. 2001. Zájemci z Brna a okolí si je budou moci převzít před katedrálou po skončení mše sv. do 11 hodin.

Další organizace šíření Betlémského světla ve farnostech a obcích již záleží na místních podmínkách. Je možno ho uchovávat na farách, obecních úřadech, ve skautských klubovnách i u dobrovolníků. Zájemci si pro ně mohou sami dojít nebo, zejména starší, mohou požádat o jeho přinesení domů. Kde nepůsobí skauti, může se této službě ujmout farní mládež nebo jiní dobrovolníci. Další informace o Betlémském světle lze získat na internetové stránce <www.betlemske-svetlo.sky.cz>.

Bože, ty jsi Světlo

a nejsou v tobě žádné temnoty.

Ty jsi poslal svého Syna,

našeho Pána Ježíše Krista,

jako světlo na tento svět.

At' nám to připomíná

toto světlo zažehnuté v Betlémě,

kde zazářilo pastýřům

při Ježíšově narození.

At' toto laskavé světlo otevírá

lidská srdce přicházejícímu Spasiteli.

Žehnej těm, kteří je budou roznášet

do našich domovů

jako poselství lásky,

radosti a nebeského míru.

At' tyto vzácné dary vstoupí

s tímto světlem do lidských příbytků

i do srdcí všech lidí dobré vůle.

Amen.

Čas na modlitbu

„Sedni si a pomodli se,“ slyším odněkud zevnitř ve chvílce volna. Mohla bych, vlastně se docela těším. Mám teď období, kdy se toužím modlit. Vidím, jak žalostně málo žiji s Bohem, a chci to dělat jinak. A stačila by chvilka denně, kdyby byla opravdová. (Co by se teprve dělo, kdybych Bohu věnovala čas místo večerní televize?)

A už slyším i ten druhý hlas. „Potřebuješ si chvilku odpočinout. Jenom tak nic nedělat. Nemáš čas na sebe, ani si přečíst noviny. Nebo jestli chceš udělat mermomocí něco užitečného, tak uklid' v kuchyni. Podívej, kolik práce ti stojí.“ A tak třeba uklidím tu kuchyň. (To jsem ta Marta z evangelia). Nebo si sednu a prolistuji časopis, co leží po ruce. Ani moc nezáleží na tom jaký. (To ani nevím, kde v Bibli bych to hledala.)

A už slyším, jak se budí Anička. Vstávám z gauče a mám pocit prázdnoty a lítosti nad promarněným časem. A zítra to udělám znovu.

Není pravda, že nemám čas se modlit. Mám. Nemodlím se. Zato ale čtu přílohu MF Dnes a často mám umyté nádobí.

Představuji si takové váhy. Na jedné misce štos, nebo spíš komín z přečtených novin, na druhé straně láska, jíž jsem měla milovat a nemilovala. Naštěstí nevěřím, že Bůh soudí takhle. Naštěstí.

Posledně jsem u zpovědi slibovala, že chci začít s Bohem pořádně. Ale že jsem už pár takových předsevzetí měla a vydržely vždycky jen pár týdnů. Pan farář mi řekl: „To nevádí. Začínej pořád znovu, až pak jednou přijde ten začátek bez konce.“ Moc se mi to líbilo.

– mz –

Přečetli jsme za vás

UŽ ŽÁDNÉ VÝMLUVY

Abychom každému umožnili navštívit kostel příští neděli, hodláme připravit speciální opatření pod názvem „Už žádné výmluvy“.

Pro ty, kteří tvrdí, že „neděle je jediný den, kdy se mohou vyspat“, rozmísíme v chodbě skládací lehátka. Vyhradíme zvláštní oddělení s křesílky pro ty, kteří pokládají naše kostelní lavice za příliš tvrdé. Oční kapky budou k dispozici pro televizní diváky, jejichž oči jsou unavené sledováním televizních programů do pozdních hodin. Poskytneme též ocelové přílby, neboť někteří prohlašují, že „kdykoliv vkročím do kostela, všechno na mě padá“. Ti, kteří se domnívají, že v kostele je příliš chladno, dostanou přikrývky; ti, kteří se domnívají, že je příliš horko, dostanou vějíře. Pro ty, kteří si přejí farizejsky sepsat, kdo je přítomen, budou vystaveny zápisní listiny. Zúčastní se též příbuzní a přátelé těch, kteří nemohou jít do kostela,

protože vaří oběd. Pro ty, kteří mají pocit, že v kostele vyžadujeme peníze, budeme rozdávat odznaky s nápisem „Potlačte církevní správu“.

Jedna část bude zasvěcena stromům a trávě, neboť někdo rád hledá Boha v přírodě. Pro ty, kteří plánují v neděli onemocnět, bude zajištěna účast lékařů a sestřiček. Svatostánek bude opatřen jak vánoční, tak velikonoční výzdobou – jsou totiž tací, kteří kostel jinak nikdy neviděli. Pro ty, kteří nemohou slyšet kazatele, máme naslouchátka, a pro ty, kteří mohou, máme ucpávky do uší.

- *Úryvek z knihy „Slepičí polévka pro lidskou duši“ (autor úryvku neznámý) nám zaslala paní D.K.*

* * *

ZCELA SVATÁ UKLOUZNUTÍ

Následující příklady přebreptů a stylistických chyb bona fide, sebrané z nejrůznějších církevních oběžníků a programů vnášejí jasné světlo do mnohdy jednotvárných církevních zpráv.

Pro ty z vás, kteří máte děti a nevíte to, máme v přízemí školku.

V neděli bude konána zvláštní sbírka k úhradě na nový koberec. Všichni, kdo si přejete na něm podělat, dostavte se pro papír.

Pan farář bude mít kázání na rozloučenou, poté sbor zapěje „Radujme se“.

Ve čtvrtek v 17 hodin se koná schůzka Klubu mladých maminek. Všichni, kdo máte zájem stát se mladou maminkou, dostavte se prosím za duchovním do pracovny.

Příští neděli bude sólistkou ranní mše paní Winsonová. Poté promluví pastor na téma „To byl hrozný zážitek“.

Z důvodu farářova onemocnění odpadá středeční mše za uzdravení.

Dámy našeho kostela odložily oblečení všeho druhu a lze je vidět v prostorách sklepení v pátek odpoledne.

Tuto nadcházející velikonoční neděli požádáme paní Whiteovou, aby předstoupila a kladla vejce na stůl.

Dnes odpoledne budou křtiny na jižním i severním kostele. Děti budou křtěny na obou koncích.

Pěvecký sbor se sejde u Larsenů, bude zívání a volná zábava.

Pamatujte ve své modlitbě na mnohé, kteří jsou nemocni z našeho kostela i farnosti.

- *Převzato z knihy *Anguished English*, Charles M. Schulz, zaslala paní D.K.*

Z farní charity

VÁNOČNÍ NADÍLKY OSAMĚLÝM SENIORŮM

Stalo se to v naší farnosti již tradicí a letos už pojednácetě chceme před Vánocemi připravit nadílky pro osamocené staré spoluobčany. To se nám může podařit pouze s vaší pomocí. Proto se na vás opět obracíme s prosbou, abyste nám pomohli a přinesli podle vašich možností cukroví a ovoce, případně ořechy. A to buď v neděli 21. prosince během dopoledne, nebo před a po večerní mši svaté nebo ráno 22. prosince do 9.00 hod. do sakristie. V to pondělí už budeme vámi přinesené dobroty skládat do malých krabic (cukroví) a sáčků (ovoce). Veríme, že i letos se najde dostatečný počet dárců, a předem vám moc děkujeme.

TŘÍKRÁLOVÁ SBÍRKA

V lednu 2004 bude opět, už počtvrté, organizována Tříkrálová sbírka. Tato sbírka se stává jedním z pravidelných zdrojů podpory činnosti Charity v celé republice. Má také přispět k formování veřejného mínění ve prospěch sociálně slabých a trpících a obnovit a podnítit zájem o dobročinnost a aktivitu v díle služby bližním.

Sbírka bude probíhat od 3. 1. do 11. 1. 2004. Letos nebudou doručovány poštou do jednotlivých domácností poštovní poukázky, je to příliš nákladné. Prosíme vás, podpořte tuto sbírku a pokud se vám nepodaří předat váš příspěvek některému z tříkrálových koledníků, dejte svůj dar na tento účel do charitní pokladničky vzadu v kostele. Už teď upřímné díky!

Kad'ourkovi

Malování perníčků

Malování perníčků pro děti se uskutečnilo v neděli 30. 11. na faře.

Šikovné ruce kluků a holek z naší farnosti – dokonce i několika rodičů – zdo-bily jeden hezčí či originálnější perníček za druhým. Těch originálních vznikalo postupem času více a více, poleva se přesouvala z perníkového podkladu na ruce, nehty... Nakonec vznikla velká kopa barevných perníčků, kterými sv. Mikuláš mohl potěšit naše kamarády.

Všem účastníkům děkujeme!

Ještěrka

Rozhovor

s Aničkou Voříškovou

poskytnutý v průběhu malování perníčků

Skvělou tvůrkyní barevných polev byla jako každoročně maminka čtyř dětí – Anička, a protože je svým perníkářským uměním proslulá, přinášíme s ní malé povídání:

Aničko, jak dlouho již připravuješ polevy na mikulášské perníky?

Asi sedm nebo osm let, co jsme v této farnosti, dříve jsme patřili do jiné.

Jak ses k perníkaření dostala?

Když mi bylo 17 let, byly jsme s maminkou na dvoudenním perníkářském kurzu. Vedla ho paní perníkářka, jaké dřív bývaly, a já jsem od ní hned napoprvé dostala obrovské srdce s krajkami, abych ho domalovala. Mně se to líbilo a od té doby mi to zůstalo. Po maturitě, když byla velká včelařská výstava na výstavišti a dělaly se pro ni tuny perníků, které musel někdo namalovat, jsem se velmi vycvičila. Celý červen jsem malovala perníky na výstavu, bylo to asi 200 kusů chalup, 500 kusů srdíček, a tak podobně. Tak se stalo, že jsem měla perníky na výstavě – to byla moje největší perníkářská škola, tahle práce. Pak jsem dělala perníky už jen pro známé a pro děti, a protože děti přibývalo, a peněz ubývalo, zkusila jsem se perníkařením pár let živit. A protože se

tím uživit nedalo, začala jsem pracovat pro Mikuláše, abych si zajistila alespoň trochu ten nejdůležitější poklad – v nebi.

Bezpochyby tam máš, Aničko, za ta léta už dost nastřádáno a my se těšíme na další zdobení perníčků, to letošní rychle uběhlo.

Rozhovor připravila Jarka C.

Kulturní hodokvas

aneb

divadlo na mikulášské besídce

Když jsem jednoho mlhavého večera odcházel od PhDr. Papouška, zvaného Cacadu, cítil jsem se nevýslovně šťastný. Ale nebylo to jen štěstí, které mě hrálo u srdce; byly to také dva rupy, které jsem musel s Cacaduem vypít, neboť všechen kvalitnější alkohol spotřeboval Cacadu v rámci přípravy na své namáhavé učitelské povolání. Scénka na letošní mikulášskou byla vymyšlena. Příprava takové scénky není vůbec jednoduché. Je třeba vybrat téma divákům snadno přístupné, zároveň velmi poučné a výchovné. Mládež si má odnést ponaučení z příběhů, které uchovávají cenné zkušenosti našich předků. *Historia magistra vitae.*

S blížícím se prosincem vzrůstá u mnoha jednotlivců z řad mládeže nervozita. Doneše, či nedonese Mikuláš štědrú nadílku? Dočkám se pochvaly anděla, či mě čert přetáhne holí přes záda? Ale hlavně – jakou scénku budeme

hrát na letošní mikulášské? Ano, právě ta poslední otázka je klíčová pro řadu rádců a vedoucích, kteří se mají změnit v režiséra, dramaturga, koncipienta a herce v jedné osobě, kteří musí mít navíc pedagogické schopnosti a sílu v ruce, aby dokázali našim dětem vštípit text, jejich role a pravidla jejich pohybu po jevišti. Není to jednoduché, ale někdy se to povede a výsledek pak stojí za to. Také děti se zabývají významem a důležitostmi svých rolí a přemýšlí, jak psychologicky pojednat svou postavu tak, aby ve spolupráci s ostatními vznikl skvost, který zůstane nadlouho v srdcích všech diváků.

Jistě i letos bylo těch povedených výstupů bylo mnoho, ostatně můžete se zeptat všech, kteří je zhlédli. Já jsem po vzoru divadelních kritiků většinu času strávil v kuloárech, přesto se neostýchám, rovněž po vzoru divadelních kritiků, krátce pojednat o některých vystoupeních.

První přišel na řadu příběh o slavíkovi a růži, který hrály světlušky. Pokud jste zvědaví, jak to bylo, prozradím vám, že slavík sice umřel, ale růže se nakonec dostala do správných rukou. Pak bylo také vystoupení vlčat. Někteří tvrdili, že by bylo vhodné, kdyby vlčata svou scénku nacvičila předem, já se však domnívám, že záměrem autorů byl experiment s cool dramatikou a individuální improvizací.

Scénka s názvem Hodina latiny se vyznačovala řádem a uměřeností. Slova velkých klasiků se vyznačovala moudrostí a mohla by být od minuty tesána do kamene

– snad s výjimkou fráze „Ujel mi vlak do České Třebové“.

O vystoupeních starších skautek mohu po pravdě říci jenom to, že výprava a kostýmy byly na vysoké úrovni. Podotýkám, že dobrý kostým je polovina úspěchu. Druhá polovina úspěchu je šarm a herecký talent.

Vystoupení skautů se neslo v duchu mordýřské balady Don Špagát, jejíž hlavní a jedinou kvalitou je dostatek mrtvol. Vystoupení bylo velmi působivé a sklidilo značný ohlas.

Poslední vystoupily další skautky a bylo to vystoupení dlouhé. Z jeviště doléhaly na chodbu více či méně tlumené výkřiky, bylo to tedy zřejmě ze života. Předpokládám, že vše se v dobré obrátilo, ale mohu se mýlit.

Pokud by vám snad, milí čtenáři, tento stručný přehled umělecké činnosti připadal nedokonalý, zkreslený či neúplný, obraťte se s důvěrou na účastníky. Letos jich bylo velmi mnoho a jistě jich bude mnoho i příští rok, neboť děti neodrostou tak rychle, aby rodiče byli zbaveni povinnosti tam s nimi dojít. Proto se již nyní můžeme všichni těšit na další kulturní hodokvas v následujícím roce, hojně navštívený a žádaný.

Gert

Svědectví

které nemůže být zapomenuto

Potkáváme je, žijí mezi námi. Napohled obyčejní, stejní jako kdokoli z nás. A přece by svědectví těchto lidí neměla být zapomenuta – svědectví politických vězňů. Nevíme, kolik utrpení se skrývalo pod výrazy výslech, vězení či smrt ve výkonu trestu. V knize „Byly jsme tam taky“ (vydal ORBIS v Praze, 1991) popisuje spoluvězeňkyně paní Ludmily – paní Dagmar Šimková – jeden z takových příběhů.

Nechme tedy nyní paní Ludmilu vyprávět její příběh:

Od mého propuštění z vězení uplynulo 44 roků. Lidská paměť je milosrdná, obrušuje ostré hrany nepříjemných vzpomínek a uchovává spíše ty hezké.

Žila jsem v padesátých letech v Jihlavě, zaměstnaná jako zdravotní sestra u obvodního lékaře. Byli jsme parta mladých katolíků, dnes by mladí řekli „spolčo“. Znali jsme se z kostela. Jezdili jsme spolu na výlety, v zimě i v létě na hory, chodili do divadla, na koncerty, do kina. Ale také četli společně Písmo sv., někdy místo bouřlivých oslav o silvestrovské noci adorovali před svatostánkem a opisovali si některé církevní dokumenty, které nás zajímaly, a které nebyly běžně dostupné (encykliky, exercicie). To ovšem neuniklo bdělému oku STB. Od roku 1953, od mých 22 let

do 26 let mě volali k výslechům. Sebrali mě třeba při cestě do zaměstnání, na procházce, při nákupu. Výslechy trvaly někdy celý den. Musela jsem se v práci omluvit a přitom nesměla prozradit pravý důvod. Zajímalo je všechno, i maličkosti. Toho pak využívali při výslechu druhých a budili tak dojem vševědoucnosti. Bylo to velké trápení a stres, bála jsem se, abych do toho nenamočila někoho dalšího. Zřejmě chtěli objevit napojení na nějakou centrálu. Při domovní prohlídce u mne zabavili „90 tiskovin“. Každá modlitbička psaná na stroji pro ně byla tiskovina. V podnájmu, kde jsem s kamarádkou bydlela, jsme našly namontované odposlouchávací zařízení.

Na jaře 1957 kolem Velikonoc mě vzali do vyšetřovací vazby. Přišli pro mne 2 muži do zaměstnání. Dojmy byly tísnivé: dlouhé chodby, řinčení klíčů, cela samotka, vysoko u stropu malé okénko, stůl, židle, u stěny opřený slamník, WC francouzské. V noci ruce na dece, celou noc svítilo do očí světlo. Služba vše špehýrkou kontrolovala. Jednou jsem si klekla k modlitbě a hned mě služba okřikla, že tohle se tady nesmí. Předvedení k výslechům většinou v noci po usnutí. Zprvu jsem byla na cele sama. Když jsem na dotaz, jak mi to vyhovuje, odpověděla, že ano, při příštím návratu z vycházky na dvorku jsem měla spolubydlící. V prvním okamžiku jsem se jejího zjevu lekla a couvla před ní (dlouhé vlasy zasypané DDT). To mi také vytkla. Musela jsem si v hlavě srovnat, že

i ona je dítětem Božím. Spočítaly jsme, že měla více trestů než měla roků. Vycházely jsme potom spolu dobře. Byla po porodu, dávala mi k pití svůj příděl melty, nechtěla, aby se jí tvořilo mléko.

Vazba naštěstí trvala pouze měsíc. Při propouštění mi jeden vyšetřovatel řekl: „Zapomeňte na to.“ Druhý ale naopak, že případ musí skončit před soudem a rozsudkem.

Radost ze svobody mi kalila nejistota, co bude dál a také to, že během vazby mi byl rozvázán pracovní poměr. Marně jsem sháněla od Jihlavy po Kolín a České Budějovice místo zdravotní sestry. Zůstaly dvě možnosti: otevřená tubera a psychiatrie. Zvolila jsem psychiatrii. Tento obor jsem si nakonec oblíbila a zůstala mu věrná až do důchodu.

Pravdu měl druhý vyšetřovatel. Soud se konal v březnu 1958, tedy za necelý rok. Bylo nás obviněno pět, tři mládenci a dvě dívky. Mne uváděli jako vedoucí této skupiny, snad proto, že můj tatínek byl kloboučník, tedy živnostník a vykořisťovatel. Nebo možná proto, že jsem se zúčastnila některých setkání Sdružení katolické mládeže. (P. Mikulášek, P. Jan Báb. Bárta, Lad. Barták, Karel Komárek, Tonička Hofmanová, kteří v té době již byli ve vězení). Všichni jsme byli odsouzeni za podvracení republiky, tresty nepodmíněné od 9 měsíců do dvou let, já 18 měsíců. Naše odsouzení mělo být zastrašením pro ostatní.

Výkon trestu jsem nastoupila ihned po soudu v Jihlavě. Zaměstnávali nás látáním

zemědělských pytlů. Seděly jsme v malé místnosti kolem stolu a zašívaly jutové bramborové pytle rozkousané od myší. Všude plno prachu, norma 25 pytlů denně včetně sobot a nedělí. Ten prach mě ničil, celé noci jsem prokašlala, normu jsem celkem plnila. Naštěstí jsem byla po měsíci převezena do Pardubic.

Zde jsem byla nejdříve umístěna do karantény. Byla to sklepní studená místnost, podlaha z dusané hlíny, pro osobní potřebu kbelík. Po třech dnech mě převedli na celu mezi ostatní vězenkyně. To, co jsem zažila, byl pro mne šok, nutno říci velice příjemný. Dali mě do cely mezi řádové sestry. Byl zrovna Boží hod velikonoční. Sestry mě mezi sebe přijaly opravdu sestersky.

dokončení v příštím čísle

Soustřed'ko v Bedřichově

Jolly Singers

14. – 17. 11. 2003

„Kde je do háje ten Hamša?“ 25 minut po srazu se v dálce konečně objevuje trabant, který vypadá, že každou chvíli dodělá (pro ty, kdo neznají Hamšovo autíčko). Nicméně my nejsme nároční a k přepravě nám stačí cokoliv, co má čtyři kola a výfuk. Pak jsme se nacpali k Hamšovi a k Petrovi (ten se dostavil o něco dřív) do aut a vyjeli jsme k Bedřichovu.

Tam na nás dýchl dobytčí mor a smrtelný chlad (a dobytčí smrad). Zatímco se

Petr ještě vracel do Lysic pro Silven a Keprníka, kteří jeli autobusem, my jsme zatím už prozkoumávali faru. Oproti loňsku přibily třípatrový postele a TEPLO uvnitř!

No a pak nastala noc. Noc plná vůně skořice, hřebíčku, vína a tabáku, jen sem tam rušena příjezdem další skupinky sboristů...

Příští ráno jsme si namazali k snídani rohlíčky, bohužel v tu chvíli přijel z Brna zbytek a sežral nám je. Tak jsme si museli namazat další a teprve pak mohla začít zkouška.

Po dobroučkém obědě jsme se šli projít do husté mlhy mezi ledové bazény a bažinkové lesy a po příchodu zpět byla opět zkouška. A po večeri se utvořily různé skupinky: asociacisti hráli asociace, karbaníci hráli mariáš, zpěváci zpívali s kytarama, jiná skupinka se zavřela s vodní dýmku do tmavé místnosti, odkud se ozývaly výbuchy – smíchu. No, bylo z čeho vybírat a živo bylo až do ranních hodin.

V neděli jsme zpívali na ranní (v 11 hodin – to už byla většina z nás vzhůru) – až na ten silně omezený životní prostor to snad nemuselo znít tak strašně. Pak se zase zpívalo a zpívalo, zpívalo se celý den, bylo to jak hrůzný sen... Večer se někteří z nás vydali na procházku tmou a mlhou a mrháním, což dovršilo naši pesimistickou náladu a vytvářelo v naší mysli nejrůznější nápady, jak zavraždit hospodskýho, který měl jak naschvál zavřeno.

V pondělí byla myslím ještě zkouška, pak úklid a odjezd.

DAS IST ALLES.

(To je proto, aby nám rozuměla i Angela – posila sopránů z Německa, díky níž se většina rozhovorů na tomto soustředěku odvíjela v němčině.)

Lucka

Vánoční pohádka

Sníh zavál krajinu bělounkou peřinou, hlas zvonů táhl nad závějí a vůně jehličí nesla se z lidských příbytků společně s vůní vánočního cukroví. Prošlapnými stezkami mířily krůčky a kroky dětí, rodičů, dědečků a babiček do rozžářeného slavnostního kostela na odpolední „půlnoční“ mši svatou, oslavit narození děťátka – Ježíška. Děti se těšily na vyřezávaný Betlém, kam za radostného „Nám, nám, narodil se“ ponesou kostelem Ježíška, aby ho opatrně uložily do jesliček k Panně Marii a sv. Josefovi. U Ježíška je pro Ježíškovo potěšení malá ovečka – vypravěčka našeho příběhu – poslouchejte:

Já, malá kudrnatá ovečka z Abnérova stáda bych vám ráda pověděla, jak vznikly naše jesličky. V malé vesničce pod kopcem stála na návsi stará košatá lípa, která žila snad sto let. Mnoho jejích dětí vyrostlo ze semínek v širokém okolí. Jedno takové semínko, starou lípou vychované, sluncem a větrem kolíbané, rosou a deštěm koupané, spadlo z lípy rovnou do kožíšku statného mourovatého kocoura

Macka. Macek zježil hřbet, ohlížel se, kdo si ho to dovolil klepnout po zádech. Rozběhl se tedy k lesu a cestou semínko z kožíšku vytrousil.

Na jaře začal v trávě hned vedle třezalky vyrůstat malý stromek.

„Copak jsi za kytičku? Tebe ještě neznám,“ divila se třezalka.

„Já jsem lípa a umím léčit kašel, a co ty?“ odpověděl stromeček.

„Říkají mi třezalka a umím lidem zlepšit náladu a zaplašit bolesti,“ představila se třezalka.

Od té chvíle se spolu radovaly ze sluníčka i odolávaly nečasů.

Lípa třezalku brzy mnohonásobně přerostla a po letech z ní byl mohutný strom. Ptáci švitořili v jejích větvích, včelky bzučely a pilně sbíraly sladkou šťávu a lípa nikdy nezapomněla poslat je i za kamarádkou třezalkou. Pak nastal jeden z mnoha nespočetných podzimů, srdíčka lipových květů zezlátla oslnivou žlutí a pozvolna opouštěla větve a větvičky, přikrývají kořeny stromu. Nakonec mráz ozdobil holé větve krajkovím jinovatky a lípa se chystala v té parádní košilce k zimnímu spánku. Nebylo jí ho dopřáno. Sotva zdřímla, začal kolem ní brebentit hlouček lidí a jeden z nich zlehka dlaní přejížděl její hladkou kůru. „Toto je strom, který vyrostl, aby oslavil Boha. Z něho betlém vyřežu. Zítřka lípu porazíme a až pořádně vyschne, pustím se do práce.“ Lípa se zachvěla v předtuše zítřejšího dne. Když se do ní nazítlí zakousla dřevařská sekyra a pila, lípa bezhlasně zaúpěla a bezmocně se

skácela do omrzlé trávy. Nevěděla, zda se radovat z pocty, které se jí dostalo, když to bylo zároveň spojeno s takovým utrpením.

Uplynula řada dní, měsíců, snad i let, než vzal řezbář do ruky dláto a pustil se do prvního špalíku. Odřezal a odsekal vše přebytečné až ze dřeva vyloupl podobu kudrnaté ovečky. Ano, tak jsem přišla na svět já, ovečka, která vám příběh vypráví. Sotva si řezbář dobře porozuměl s lipovým dřevem, pustil se i do pastýřů, králů, anděla, a nakonec si troufl i na samotnou svatou rodinu, kterou tvořil s největší úctou a pokorou. Dával do svého díla celé své srdce, kus svého života a všechn svůj um – aby tak přinesl lidem betlémský příběh o narození Ježíška. Aby mohli být přítom každé Vánoce. Aby viděli betlémské děťátko narozené v chudíčkové stáji, chudým rodičům, pro které nikde jinde nebylo místo. Děťátko poslední z posledních, neboť nemělo ani svou vlastní postýlku. Ale nedejte se zmást, to děťátko je zároveň nejbohatší na světě. Ono totiž má srdíčko nekonečně plné opravdové čisté lásky a má jí pořád dost pro nás, pro všechny. Stačí, abychom mu my udělali místo ve svém srdíčku a přijali ho se stejnou láskou jako jeho maminka Maria a pěstoun Josef. Tak, a teď to všechno víte, nezbyvá než zacinkat zvonečkem, který my ovečky nosíme na krku, a popřát vám radostné Vánoce.

Jarka C.

Oddílový výlet – YMCA skautky

Trojdenák

Když jsme dojeli do Brodova na faru,
sotva jsme hválili květy. Děba šel se háše
kocunou a noviláš vstiky nebo se háše
kostkou a si se čokoláda vidličkou
a načem. ^{v robaš bry námei buchty a}
pak jsme šli do altánku ke kostelu a sou
šili, kámen, májky, napití kedí. Pak jsme šli
na výlet. Je přem šli šiké škola pro babot, do
čary a ševce, na mě nočralo. šli jsme dole
na a děba na nás nočraly a kválišme náledy
a na měšerine schovávání kru. Šalam byla tvo
na drakata. A ševce jsme šovali námei šerú
plody do rukou a ona hádala co šerú a šerú.
Četou špášky narda mi vyprávěla nahadku
a byla šerúšni, že kamery jsou šerú a šerú
a moe se mi libila. A potom jsme šli spat.
v veděli, sme šli do kostela a potom s kocunou
na kartařku a našedly sme se a šerú nám
kvály divade. Ze šerúšku kvály šerúš
a pak šerú šerúšer šerúšer se se šerúšer šerúšer
a potom šerúšer šerúšer a šerúšer sme do
šerúšer.

Četou šerúšer

Krátký kvíz

nejen pro děti

*Pokud byste si, děti, nevěděly rady
s odpověďmi, zeptejte doma svých rodičů!*

Advent je:

1. Absolutně Divoce Veselá Národní Taškařice
2. neznámé slovo cizokrajného původu
3. doba očekávání a přípravy na příchod Pána Ježíše
4. období pro shánění dárků

Sv. Mikuláš byl:

1. dobrácký stařík v červeném oblečku rozdávající Coca Colu
2. vymyšlená pohádková bytost
3. skutečný člověk směřující svým životem ke svatosti, známý svou štedrostí

Modlitba je:

1. rozmluva s Bohem
2. básnička na dobrou noc
3. výčet svých požadavků Bohu

Zpovědnice je:

1. nápravně – výchovný prostředek pro hříšníky
2. místo radostného smíření s Bohem
3. dřevěná budka sloužící k pobavení kněze

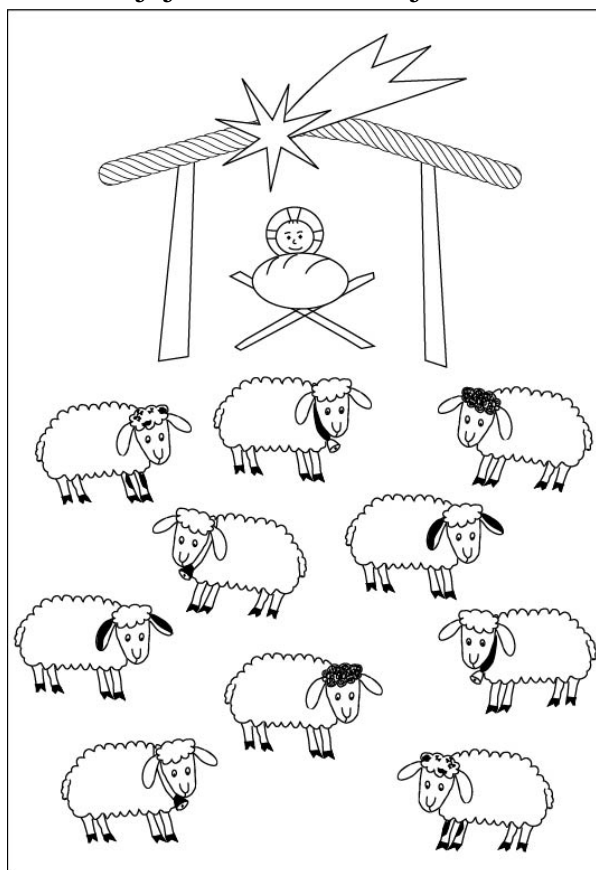
Vánoce jsou především:

1. svátky úklidu, cukroví a hromady dárků
2. kapří pohroma
3. oslava narození Pána Ježíše
4. vítané volno

Jarka C. & Scampi

Pro nejmenší

Každá z oveček u Betléma má jednu kamarádku, která je podobná jako ona. Trochu se ale pomíchaly. Pomůžeš každé ovečce tu její kamarádku najít?

© Scampi

Vánoce 2003 a Nový rok 2004

v kostele sv. Tomáše v Brně

• **Společné udělování svátosti nemocných** bude v pátek 19. 12. 2003 při večerní mši svaté v 17.30 hodin. Není třeba se hlásit předem.

• **Příležitost ke svátosti smíření** bude v pondělí 22. 12. a v úterý 23. 12. od 15 hodin odpoledne až do konce večerní mše. Na Štědrý den se již zpovídat nebude, nenechávejte si předvánoční zpověď na poslední chvíli.

POŘAD BOHOSLUŽEB

24. 12. 2003

– Štědrý den:

- ◇ ranní mše sv. jako obvykle v 6.30 a 7.30 hodin
- ◇ odpoledne v 16.00 hodin vánoční mše pro děti
- ◇ půlnoční mše sv. ve 24.00 hodin se zpěvem chrámového sboru (J.A.Koželuh: Missa Pastoralis in D)

25. 12. 2003

– Hod Boží vánoční:

- ◇ bohoslužby v 6.00, 7.45 (latinská), 9.00 se zpěvem chrámového sboru (J.A.Koželuh: Missa Pastoralis in D), 11.00 a 19.30 hodin

- ◇ odpoledne od 14 do 18 hodin bude otevřen kostel k návštěvě jesliček

26. 12. 2003

– svátek sv. Štěpána, mučedníka:

- ◇ bohoslužby v 6.00, 7.45 (latinská), 9.00, 11.00 a 19.30 hodin
- ◇ odpoledne od 14 do 18 hodin bude otevřen kostel k návštěvě u jesliček

28. 12. 2003

– svátek Svaté rodiny:

- ◇ bohoslužby v 6.00, 7.45 (latinská), 9.00, 11.00 a 19.30 hodin
- ◇ při mši svaté v 9 hodin se koná tradiční obnova manželských slibů

31. 12. 2003

– poslední den občanského roku:

- ◇ bohoslužby ráno v 6.30 a 7.30 hodin odpoledne v 16.00 hodin mše na poděkování za uplynulý rok

1. 1. 2004

– slavnost Matky Boží Panny Marie, Nový rok:

- ◇ bohoslužby v 6.00, 7.45 (latinská), 9.00, 11.00 a 19.30 hodin